

ת"פ 27024/08/17 - מדינת ישראל נגד י"י

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 27024-08-17 מדינת ישראל נ' י"י

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
י"י

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הודה במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, בביצוע עבירת תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 והודאתו נרשמה לפני בית המשפט.
2. עפ"י כתב האישום המתוקן, ביום 16.06.17, בשעה 23:00 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, רעייתו, בביתם, על רקע חינוך בנם. במהלך הויכוח, נטל הנאשם את בנם הקטין אשר ישן באותה העת, והרים אותו על ידיו. בנסיבות אלו, שאלה המתלוננת את הנאשם מדוע הוא לוקח את בנם אשר ישן וביקשה שלא יצא. בתגובה, הנאשם הדף את המתלוננת באמצעות ידיו וכתוצאה מכך, היא נפלה על הרצפה.
3. בנסיבות אלו, הזעיקה המתלוננת את אחותו של הנאשם המתגוררת בשכנות, אשר הגיעה אל הבית וניסתה להרגיע את הרוחות.
4. מיד ובסמוך לכך, הגיעה לבית המשטרה.

התנהלות דיובית:

5. כתב האישום המקורי שהוגש יחס לנאשם גם עבירה של אימים.
6. תחילה, הכחיש הנאשם את אשר יוחס לו בכתב האישום. בהמשך לכפירתו של הנאשם, החלה שמיעת הראיות.
7. בהמשך, הגיעו הצדדים להסדר דיובי, לפיו תוקן כתב האישום וצומצם - הן בפרק העובדות והן בפרק סעיפי

העבירה - באופן שהוסרה עבירת האיזמים, והנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

8. עפ"י ההסדר, נרשמה הודאתו של הנאשם והוא נשלח לתסקיר שירות המבחן, הן לשאלת ההרשעה והן לשאלת העונש.

תסקיר שירות המבחן:

9. מהתסקיר עולה, כי הנאשם כבן 42, נשוי ואב לשני ילדים, מתגורר עם משפחתו ביבנה ועובד כסגן מנהל בחברת מרכולים מזה כשלוש עשרה שנים.

10. הנאשם השלים 12 שנות לימוד, התגייס לצבא ושירת שירות צבאי מלא.

11. לנאשם קשר קרוב עם משפחת מוצאו, בפרט עם אחותו המתגוררת בשכנות אליו.

12. הנאשם מתאר עצמו כדמות אב משמעותית, אשר מקפיד לגלות מעורבות בקשר עם ילדיו ותיאר פערים באופן בו הוא תופס את דרכי החינוך שלהם, לבין תפיסתה של רעייתו. על רקע זה, התעוררו קונפליקטים ביחסים הזוגיים. לצד אלו, תיאר הנאשם קשיי תקשורת בזוגיות וזאת לאחר שניסו לפתור את קשייהם במסגרת טיפול זוגי. יחד עם זאת, טרם פעלו הנאשם ורעייתו לקדם הליך גירושין וכיום ממשיכים הם להתגורר יחדיו בביתם המשותף.

13. הנאשם נעדר עבר פלילי ואף מאז ביצוע העבירה דנא לא נפתחו כנגדו מב"דים.

14. ביחס לעבירה נשוא כתב האישום, ציין הנאשם, כי ברקע להתנהגותו ויכוח שלו עם המתלוננת, על רקע חוסר הסכמה סביב דרכי חינוך הילדים. לדבריו, כאשר הריב הסלים לצעקות החליט לסיים את הריב, אסף את ילדו הגדול מחדר השינה ורצה לרדת לבית אחותו המתגוררת באותו בניין מגורים.

15. הנאשם שיתף, שכיום ביכולתו להבין את תחושת הבהלה והמצוקה של בת זוגו בשעת הויכוח וכי יתכן שפעל באופן שגוי.

16. בעיתוי הנוכחי, ביטא הנאשם חוסר מוטיבציה להשתלב בטיפול בשירות המבחן, ציין כי הוא מבין את הפסול בהתנהגותו וכי במשך הזמן שעבר מאז האירוע לא הגיעו בני הזוג להסלמה ולאלימות כמו המתואר בכתב האישום, ושלל לאורך השנים כל סוג של אלימות.

17. במסגרת התסקיר, צוין כי נוצר קשר עם בת זוגו של הנאשם, המתלוננת. בשיחה עמה הביעה הסתייגות מהגעה

לשירות המבחן, כמו גם מקיום שיחה עמה. לצד זאת, שללה תחושת פחד מן זוגה ותיארה יחסים מאוזנים כיום.

18. עפ"י הערכת גורמי סיכון וגורמי סיכוי, נכתב בתסקיר כי שירות המבחן התרשם מאדם אשר לאורך השנים מתפקד באופן חיובי במישורי החיים השונים, כשניכר כי מגלה מעורבות ותמיכה בקשר עם ילדיו, וכן מקיומה של מערכת משפחתית תומכה המטיבה עימו. שירות המבחן התרשם מאדם מופנם, המתקשה לשתף ולבחון את התנהגותו באופן מעמיק. בדינאמיקה הזוגית, התרשם שירות המבחן מבעיות מתמשכות של חוסר תקשורת, קונפליקטים שהחמירו עם השנים ביחס לחינוך הילדים וניתוק וריחוק בקשר הזוגי.

19. עפ"י התסקיר, הנאשם אמנם הגיע לפגישה עם קצינת המבחן אך התקשה לשתף ולבחון את התנהלותו באופן מעמיד. הנאשם לא ביטא נכונות להשתלב בטיפול והדגיש חריגות העבירה בנוף חייו. עוד התרשם שירות המבחן מיחס מצמצם ביחס לחומרת התנהגותו בעת ביצוע העבירות וקשייו בהבעת אמפטיה כלפי בת זוגו וילדיו ולהערכת שירות המבחן, הנאשם מתאפיין בנטייה להתמקדות בתחושת הכעס שחווה באותה העת.

20. בבוא שירות המבחן להעביר את מצבו של הנאשם ולגבש המלצות בעניינו, התחשב שירות המבחן כגורמי סיכון את מעורבות בנו בכור במהלך הקונפליקט, כשהנאשם בסערת רגשות, וכאשר ברקע קשייו של הנאשם לווסת את דחפיו לשלוט בהתנהגותו בתוך קונפליקט. שירות המבחן התרשם מדפוסי אישיות מופנמים, בנוקשות חשיבתית, קשיי תקשורת וקושי בניהול קונפליקטים.

21. כגורמי סיכוי, שקל שירות המבחן את העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי, מנהל אורח חיים נורמטיבי בתחום תעסוקתי, וכן להערכת שירות המבחן את העובדה שעצם ניהול ההליך הפלילי כנגדו מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע ומציב גבול, כאשר מאז לא דווחו אירועי אלימות נוספים.

22. נוכח השיחה המצומצמת עם המתלוננת, התקשה שירות המבחן להעריך באופן מלא ומעמיק את הדינאמיקה בינה לבין הנאשם והסיכון להישנות עבירות אלימות בעתיד. להערכת שירות המבחן, יש צורך בשילוב הנאשם בטיפול שיאפשר לו להעמיק בהתנהגותו בעת ביצוע העבירה, בדפוסי האלימים באותה העת ולרכוש כלים להתמודדות וניהול כעסים במצבי קונפליקט. עם זאת, בהעדר מוטיבציה לטיפול, אין שירות המבחן יכול לבוא בהמלצה טיפולית ועונשית.

23. באופן דומה, מאחר ששירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית, לצורך הפחתת סיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד, בהעדר שיתוף פעולה מצד הנאשם ובהעדר אינדיקציה לפגיעה במישור התעסוקתי, אין שירות המבחן בא בהמלצה לאי הרשתו.

טיעוני הצדדים לעונש:

24. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה, על פגיעתו של הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על שלום גופו של האדם והגנה

על התא המשפחתי, אך ציינה כי מידת הפגיעה בערכים אלו, במקרה דנן, היא נמוכה.

25. נטען, כי מדיניות הענישה הנוהגת, הינה מגוונת בנסיבות כל מקרה לגופו, וכי מתחם העונש ההולם הינו ממאסר מותנה ועד לתקופת מאסר בפועל של 10 חודשים, בצירוף ענישה נלווית.

26. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, צוין כי הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, נטל אחריות, חסך בזמן שיפוטי, וכי הוא נעדר הרשעות קודמות. עוד צוין, כי מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשם הבין את הפסול שבמעשיו, אך עם זאת, שירות המבחן התרשם מיחס מצמצם ביחס לחומרת התנהגותו. זאת ועוד, הנאשם הביע חוסר מוטיבציה להשתתף בטיפול, חרף התרשמות שירות המבחן מנזקקות במצבו, שתסייע בהפחתת הסיכון לביצוע עבירות דומות בעתיד. אשר למידת שיתוף הפעולה, שירות המבחן ציין, שהגם שהנאשם שיתף פעולה, הוא מתקשה לשתף ולהתבונן באופן מעמיק על התנהגותו. בהעדר מוטיבציה לטיפול, נמנעו בשירות המבחן מהמלצה בעניינו.

27. בהעדר המלצה להימנעות מהרשעה והואיל והנאשם אינו עומד בתנאי הלכת כתב, עתרה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם ולגזור עליו עונש של מאסר מותנה, קנס וחתימה על התחייבות.

28. מנגד, בטעונו לעונש, הדגיש ב"כ הנאשם את התיקון המשמעותי שנערך בכתב האישום, כך שלמעשה המעשה מיוחס לנאשם ואשר בו הודה הוא הדיפתה של המתלוננת כאשר חסמה את דרכו בעת שביקש לצאת מהבית עם בנם. ב"כ הנאשם הדגיש, כי הנאשם שאינו אדם צעיר, הינו נעדר עבר פלילי, כי האירוע הוא ברף חומרה נמוך וכי מאז התרחש לפני שנתיים לא הייתה לנאשם הסתבכות נוספת עם החוק. לפיכך, עתר ב"כ הנאשם כי בית המשפט ימנע מהרשעה, אף אם עניינו של הנאשם אינו עולה בגדר תנאי הלכת כתב.

29. בנסיבות אלו, עתר ב"כ הנאשם, כי בית המשפט ימנע מהרשעה, תוך הצבת גבול בדמות התחייבות כספית בלבד. לחלופין, ככל שבית המשפט יחליט להרשיע, עתר ב"כ הנאשם כי בית המשפט ימנע מהטלת קנס על מנת שלא להאדיר את המתח שיצר ההליך המשפטי בזוגיות של הנאשם, ויסתפק במע"ת והתחייבות.

דברו האחרון של הנאשם:

30. בדברו האחרון, הביע הנאשם צער על מה שאירע. ביחס להרשעתו, טען הנאשם שהוא מתנדב מזה מספר שנים במד"א, כי במסגרת התנדבות זו הוא תורם לקהילה ואף מציל חיים, וכי הרשעתו עלולה לפגוע באפשרותו להתנדב. כן, טען שמאז האירוע בו איבד לרגע את עשתונותו "הכל שקט, והכל הולך על דרך המלך".

דין והכרעה:

סוגיית אי ההרשעה - כללי

31. אפתח את הדיון בבקשת הנאשם להימנע מהרשעתו, שהרי אם אמצא כי יש מקום להיעתר לה, יהיה בכך

בהכרח בכדי להשפיע על הדיון בשאלת העונש.

32. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן - "**הלכת כתב**") קבע בית המשפט העליון, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. באותה פרשה נפסק, כי יש להימנע מהרשעה רק במקרים חריגים שבהם הצטברות הנסיבות הקשורות בנאשם ובעבירה שעבר מצדיקה שלא להטביע בנאשם את קלון של פליליות.

33. בהמשך להלכת כתב פסק בית המשפט העליון, כי החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה היא חריג בהתחשב בתכליות המשפט הפלילי. אולם רקמת החיים האנושיים מולידה מצבים שאינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי המחייב הרשעה בעקבות הוכחת אשמה. המדובר במקרים חריגים ומיוחדים, שבהם נוצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה. עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק שעלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק ממשי קונקרטי (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07); ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין** (4.9.09); רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (1.1.13); ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.13)).

34. לפי הפסיקה, עבירות אלימות אינן מתאימות, ככלל, להימנעות מהרשעה. עם זאת, למדיניות זאת קיימים חריגים, גם בעבירות חמורות מזו שביצע הנאשם שלפניו, מקום בו נסיבותיו האישיות של הנאשם מצדיקות זאת (ראו, למשל: ע"פ 9090/00 **שניידרמן נ' מדינת ישראל** (22.2.01) - הימנעות מהרשעה בעבירה קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת נשק; רע"פ 658/01 **כהן ואח' נ' מדינת ישראל** (11.10.01) - הימנעות מהרשעה בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במירמה, מסירת ידיעה כוזבת ונסיון לקבל דבר במירמה בנסיבות מחמירות; ע"פ (מחוזי, ת"א) 70842/05 **ארליך נ' מדינת ישראל** (2.10.05) - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפה; ת"פ (מחוזי, ירושלים) 2086/06 **מדינת ישראל נ' מימון** - הימנעות מהרשעה בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות (5.9.07); ע"פ (מחוזי, חיפה) 34307-12-10 **סובוטניק נ' מדינת ישראל** (7.4.11) - הימנעות מהרשעה בעבירה של מעשה מגונה בפומבי; ת"פ (שלום, ירושלים) 48049-05-10 **מדינת ישראל נ' גרום** - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפה; ת"פ (שלום, ירושלים) 45844-03-13 **מדינת ישראל נ' אילוז** - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה).

35. ניתן לראות בפסיקה גם גמישות מסוימת בבחינת הוכחת נזק קונקרטי, בעבירות שונות (ראו, למשל: עפ"ג 21037-11-13 **אוהב ציון נ' מדינת ישראל** - ביטול הרשעה בעבירה של שהיה ללא היתר והפרעה לעובד ציבור; ת"פ (שלום-רחובות) 4397-12-16 **מדינת ישראל נ' פוקס**, ביטול הרשעה בעבירה של גניבה; ת"פ 47754-06-16 (שלום, פתח תקווה) **מדינת ישראל נ' סואעד** - ביטול הרשעה בעבירה של החזקת סכין).

36. ואולם, ברוב המוחלט של המקרים המפורטים לעיל, דובר על נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, ובתי המשפט שמו דגש בפסיקתם על שיקולי השיקום והנזק הצפוי להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו (לרבות, בהליכי גיוסו לצה"ל, בלימודיו, ובחיינו ככלל). יוצאים מן הכלל, פסקי הדין בע"פ 70842/05, שם דובר על רופא, בת"פ 4849-05-10 שם הנאשם היה מורה וב - ת"פ 45844-03-13 - שם, למד הנאשם לימודי אדריכלות. בכל אלו, לא דובר בנאשמים

צעירים, אך בית המשפט התמקד בשאלת הנזק הקונקרטי הצפוי לנאשמים במסגרת עיסוקיהם בעקבות ההרשעה.

נסיבות המעשה והעושה במקרה שלפניי:

37. אין חולק, ולכך התייחסו באי כח שני הצדדים, כי האקט הפיזי אשר בביצועו הורשע הנאשם בעבירת התקיפה הינו ברף הנמוך ביותר, הדיפת המתלוננת אשר בעקבותיה נפלה אל הרצפה.

38. בהתאם להלכת כתב, יש לבחון האם מעשה העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.

39. במקרה דנן, אמנם כאמור המעשה האלים הינו ברף הנמוך ביותר, אך היא הופנתה כלפי זוגתו של הנאשם, בביתם, בשעת לילה, בעודו אווז בבנם הקטין ובכך הופך אותו לחלק מן הקונפליקט האלים. כל אלו צובעים את האירוע בגוון חמור יותר, מאירוע תקיפה סתם "רגיל" המתרחש בין אדם לחברו, שהרי אלימות המופנית כלפי בת זוג, פוגעת בביטחון הקיומי של אישה בביתה ומקבעת את חוסר האיזון בחברה ובתא המשפחתי.

40. יפים לעניין זה דברי כב' השופט עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל ((19.04.12), פסקה 3):

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה".

41. באשר להתקיימותו של התנאי השני - שיקולי השיקום וקיומו של נזק קונקרטי - ב"כ הנאשם לא חלק כי תנאי זה אינו מתקיים בענייננו, אך טען כי חרף זאת, בשים לב לנסיבות העבירה ולנסיבות שאינן קשורות בעבירה, יש מקום לסטות מן ההלכה.

42. הנאשם, לעומת זאת, טען בדברו האחרון כי הרשעתו עשויה לפגוע ביכולתו להמשיך ולהתנדב במד"א. ואולם, טענה זו לא נתמכה בראיה כלשהי (אף שנראה כי ניתן היה להמציא ראיה כאמור בנקל) וכמו כן, הנאשם בעצמו לא ידע לומר האם הוא נדרש לאישור בדבר היעדר הרשעות פליליות ככלל, או היעדר הרשעות בעבירות מין בלבד, בכדי שיוכל להמשיך בהתנדבותו. ברי, כי התנדבות בקהילה, בפרט כזו אשר יש בה בכדי לסייע בהצלת חיי אדם, היא ברוכה ויש לעודדה. יחד עם זאת, פגיעה באפשרותו של הנאשם להמשיך ולהתנדב לא הוכחה, ואף אם הייתה מוכחת ספק אם הייתה עולה כדי "נזק קונקרטי" כפי שהוגדר בפסיקה.

43. עוד לשאלת השיקום, יש לשקול את העובדה שהנאשם הביע חוסר מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, אשר עפ"י חוות דעת שירות המבחן, נדרש ועשוי לצמצם את הסיכוי להישנות אירועים אלימים דומים בעתיד. כל זאת, על רקע העובדה שהנאשם ממשיך בחיי זוגיות עם המתלוננת, שאינם חפים מקשיים, ואשר עשויים להוות כר פורה חלילה להתרחשות אירוע אלים נוסף.

44. המקרה שלפניי הציב דילמה לא פשוטה להכרעתי. מחד, מעשה עבירה אשר בנסיבות בהן בוצע יש לנקוט לגביו במדיניות של אפס סובלנות וכן העדר אינדיקציה לקיומו של נזק קונקרטי ולפגיעה בסיכויי השיקום. ומאידך, נסיבותיו של הנאשם, שהינו אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, מתפקד בתחום התעסוקתי ובתוך התא המשפחתי ואף תורם לקהילה, אשר הודה במיוחס לו והביע חרטה.

45. ואולם, ההלכה המחייבת מציבה תנאים מצטברים, אשר רק בהתקיימם ימנע בית המשפט מהרשעתו של נאשם. מן הפסיקה שהובאה לעיל, אכן עולה כי נוהגים בתי המשפט בגמישות במקרים מסוימים בבחינת הוכחת "נזק קונקרטי", אולם בכל אחד מן המקרים התקיימו נסיבות חריגות שמהן נבע הצורך בהעדפת שיקולי השיקום של הנאשם על פני האינטרס הציבורי - בין בשל היותו של הנאשם צעיר ובין בשל נסיבות אישיות חריגות ביותר. יוזכר, כי אף שירות המבחן אינו בא בהמלצה להימנע מהרשעתו של הנאשם.

46. במקרה זה שלפניי, אין חולק שלא הוכח נזק קונקרטי, ואולם גם לא הוכחו נסיבות אחרות שבעטיין ניתן למתוח ולהגמיש את גבולות שיקולי השיקום בבחינת הימנעות מהרשעה ולהיכנס במכלול אותם מקרים חריגים ומיוחדים, שבהם נוצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה.

47. מכל הנימוקים המפורטים לעיל, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום ואשר הודה בה לפני בית המשפט, היא עבירה של תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

קביעת עונשו של הנאשם:

48. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשה בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

49. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו בעבירת האלימות בה נקט הנאשם הם שלמות הגוף והנפש וההגנה על שלמות התא המשפחתי.

50. אין חולק, כי בנסיבות בהן בוצעה העבירה, הפגיעה בערכים אלו הינה ברף הנמוך. המדובר במעשה אלים מינורי,

באופן יחסי - הדיפה חזקה וגרימה לנפילתה של המתלוננת. העבירה נעדרת תכנון או תחכום כלשהו ובוצעה ללא שימוש בחפץ כלשהו.

51. באשר למתחם הענישה ההולם, ב"כ המאשימה טענה למתחם הנע בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם לא חלק על כך.

52. בית המשפט העליון קבע, כי יש להילחם בתופעת האלימות במשפחה באמצעות מדיניות ענישה מחמירה (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.07) וע"פ 9192/11 שמעון אדרי נ' מדינת ישראל (19.04.12)).

53. בחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** בעבירות אלימות המופנות כלפי בת זוג מלמדת על מנעד רחב של ענישה. כאשר מדובר על אלימות ברף הבינוני, עיקר הפסיקה קובעת ענישה ממשית בדרך של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח (לעניין זה, ר' למשל רע"פ 6624/14 פלוני נ' מדינת ישראל (06.10.2014), ת"פ 26008-01-13 מדינת ישראל נ' פלוני (13.01.15), רע"פ 977/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.02.16), ע"פ (מחוזי מרכז) 644-09-16 פלוני נ' מדינת ישראל (13.6.17), ת"פ 27185-12-14 מדינת ישראל נ' אופיר גרינברג (02.03.16)). בעניינו, שעה שמדובר באלימות ברף נמוך, הרי שמתחם הענישה לו טענה ב"כ המאשימה מקובל עלי, ככזה משקף את רמת הענישה הנהוגת.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

54. כאמור, הנאשם בן 42, נעדר עבר פלילי ומאז התרחש האירוע (לפני כשנתיים) לא הסתבך הסתבכות נוספת עם החוק, ועל כן הרי שמדובר באירוע חריג בנוף חייו ואשר אינו מאפיין אותו. הנאשם עובד בעבודה סדירה, נשוי למתלוננת וגם כיום הינם חיים יחד ולהם שני ילדים משותפים.

55. הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, נטל אחריות והביע חרטה.

56. אף שעולה מתסקיר שירות המבחן יחסו המצמצם ביחס להתנהגותו באירוע נשוא כתב האישום והעדר מוטיבציה לקבלת טיפול, הרי שגם מבחינת נסיבות הנאשם, יש למקם את עניינו ברף התחתון של מתחם הענישה. עוד התחשבתי בהתרשמות שירות המבחן, כי היה בעצם ניהול ההליך הפלילי בכדי להוות גורם מרתיע עבור הנאשם.

57. באשר לעתירת המאשימה לגזור על הנאשם רכיב של קנס - לאחר שקבעתי כי יש לגזור את דינו של הנאשם ברף התחתון ומאחר והנאשם והמתלוננת מקיימים משק בית משותף, הרי שגזירת קנס על הנאשם יהא בו גם כדי להכביד על המתלוננת, ועל כן החלטתי להימנע מכך.

סוף דבר:

58. מן הנימוקים המפורטים לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור הנאשם כל עבירת אלימות, לרבות איומים.

ב. התחייבות כספית ע"ס 10,000 ₪ למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור הנאשם כל עבירת אלימות לרבות איומים. לא יחתום הנאשם על התחייבות כאמור, בתוך 7 ימים, יאסר למשך 45 ימים.

זכות להגיש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז- לוד בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ט, 15 יולי 2019, בהעדר הצדדים.